

LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.

¡¡Llástima de bala que s' haja tornat bola!!

¿PODÉM DIRHO?

ESTINAT al poble nostre periódich parlariam de carlins, remouriam l' entussiasme públich, tractariam de convertir á cada població en un Puigcerdá, y á cada tentativa de la vil canalla en una derrota vergonyosa, si 'l poble tingués avuy un fusell als dits, y la canalla bèn provehida de cartutxos ab que arreglar los comptes als sectars del odiós absolutisme.

Lo poble avuy está ab los brassos plegats y fá lo que l' hi dihen.—Tú no deus combatre als tès enemichs; já 'u farém nosaltres per tú—y 'l poble calla.

—Vinga una reserva y un' altra y un' altra; y 'l poble 'n dona dugas, tres, las que l' hi demanan.

—Vinga una contribució extraordinaria, un empréstit; y 'l poble paga.

—Aqui tens consums, y l' obligació de posar sellos; y 'l poble compleix.

No l' hi reprobém: se l' hi demana passivitat y es passiu: se l' hi demana quietut, y está quiet: se l' hi demana paciència, y modera sos impulsos: se l' hi priva de combatre per sí mateix y al crit de lo que mes estima al enemich mes detestable, y es un mirall de resignació, de virtut y de prudencia.

No sempre s' ha de demostrar lo valor al péu de una barricada, ni defensant una aspillera: hi ha un valor mes gran: lo valor sublim que triunfa de la passió propia, puig si 'l home, al vence á un enemich es un héroe, al vence's á sí mateix es 'l héroe dels héroes.

**

Pero aquets sacrificis tenen un sol terme: enténgui'u tothom.

L' idea liberal té un gran enemich, un enemich formidable, que únicament pot vénce's, presentantli una resistencia compacta, amalgamada, unánime: aquest enemich es lo carlisme.

Y si avuy per avuy lo poble calla, es devant d' aquest perill: y si entrega la flor y nata de sos fills, es per no suicidarse; y si paga contribucions, empréstits é impostos extraordinaris, es per salvar las conquistas de la llibertat, costin lo que costin; y si avuy sofreix ab resignació y 's deixa despullar de sos drets, es perque prefereix no gosarne per un moment á perdre 'ls per sempre.

Si no fossen aquestas consideracions salvadoras que 's desprenen del seu esperit sensat y digne per aixó sols de gosar la llibertat mes omnímoda, si no hi hagués davant seu un perill real y positiu, lo que avuy es una virtut, seria una ignominia; lo que avuy es un rasgo de noble resignació, seria una baixesa vil y denigrant.

**

Aixís té de compendre'u tothom, perque es aixís, y es estrany que no tots ho comprenan, quan alguns periódichs parlan de certs projectes, que podran estar molt bè en la imaginació de qui 'ls concebeix; pero que tenen en contra seu la forsa de lo lógica y 'l sello de la traició.

Dret té tothom de pensar ab l' endamá, mentres no 's perdi, tot pensanti, 'l dia d' avuy.

Y perdre 'l dia d' avuy es despertar rezels ab tal ó qual idea antipática, irracional desnaturalizada. Y perdre 'l dia d' avuy es fer veure de un modo ambíguo, com si sols se tractès de desunir y de sembrar la discordia entre 'ls liberals, la possibilitat de que siga la monarquia 'l desenllás de la situació qu' Espanya atravesava.

Perdre 'l dia d' avuy es dir al poble:—«Ja no tens república: ab l' excusa de combatre als carlins t' hem lligat de peus y mans, t' hem pres tots los drets y tota la forsa: aquella resignació, aquella prudencia que t' demanavam, era per arrencarte del front la corona de la soberanía.»

Y aixó ja es mes que perdre 'l dia de avuy:

aixó es fer política desatentada, aixó es fer política demagoga: aixó es destrossar la ley, lo dret y la rahó, y valerse cobardement de l' astucia, per dominar, per mes que siga sembrant la llavor de succesivas é interminables revolucions.

**

Creyém que 'ls periódichs que aixís parlan, ho fan de comte propi.

Es imposible que un govern que déu á la actitud sensata y prudent del poble espanyol los medis extraordinarissims ab que conta per fer la guerra ab ventatje, puga abrigar semblants projectes.

Es imposible que ab tanta facilitat pogués esborrarse dels documents públichs dirigits al país y á las nacions estrangeras, la seguretat qu' en ells se dava de que la República ser'a conservada.

Permes que vulguessem créure'u no podríam. S' hi oposan tres rahons: una d' agra-himent, una altra de conveniencia pública y finalment una de consecuencia ab las declaraciones que expontáneament féu al naixe l' actual situació.

**

Y ¿quina fora la monarquia que voldrian regalarnos aquestos periodistas tan poch amichs de la dignitat y del decoro del poble espanyol? ¿Volen á Carlos? Y donchs ¿per qué 'l combaten?

¿Volen á Alfonso? Y donchs perque contribuirén á fer la Revolució de Setembre?

¿Volen un príncep estranger? ¿Lo trobarán, per mes que 'l vulgan? ¿Hi ha ningú que puga prestarse á desempeñar la segona part del reynat d' Amadeo de Saboya?

Y quina solució d' aquestas es nacional? ¿Quina d' ellas pot mereixe l' apoyo de tots los partits? ¿Quina d' ellas es prou sólida? ¿Quina d' ellas no ha de dur un cataclisme?

**

Pósinse la má al pit, y si de bona fé fan política, y si no desitjan ab la capa de una solució definitiva, un medi de dominar á la seva sombra, confessin que al fer á la República una guerra sistemática, fan també una guerra sistemática á la llibertat y á la patria: á la primera perque desfan contr' ella l' imperi de la forsa y del exclusivisme: á la segunda perque ja avants de que convaleixi de la terrible malaltia que la té postrada, l' hi roban la pau, la tranquilidad y 'l repós que necessita, y que demana ab veu angustiosa.

BATALLARAS

Lo govern llicencia als soldats de la quinta del 69.

Alguns d' aquestos que ab la cinta al pit y ab lo canó de llauna á la butxaca, se'n anavan satisfets á casa seva, contents d' haverne sortit ab la pell y també ab algunas créus, pensant ab sa familia, ab sa estimada, ab son treball, han sigut bárbarament fusellats per una partida carlista del camp de Tarragona.

¡Ah! Nosaltres als carlins los indultém, quan corran ab las armas á la ma: ells fusellan als que las deixan!

Causa horror pensar lo punt á qué 'ns ha conduhitla nostra falta de virilitat y d'energía!

Aquest dia corria la noticia de que á Durango hi havia hagut una gresca llarga, havent rebut lo Terso una bala al estómach.

Lo paper puja: lo respectable Brusi escampa la noticia: ja 's fan juguescas, brenars y 's vuydan copas. Ja tothom diu que una bala al estómach fá de molt mal pahir. Ja 's veu la guerra acabada. Ja.....

Però tct de un plegat la bala 's torna bomba, y l' entussiasme vá per terra altre vegada, y

qui té la bomba al estómach no es lo Terso, sino 'ls qui han brenat y 'ls qui han vuydat algunas copas.

¡Que hi farém! Paciència. Lo Terso no pot morir: potser estiga destinat á caure á las nostras grapas y á ser ensenyat pèl mon com una bestia estranya á dos quartos la entrada.

Los periódichs tenen la consigna de callar, respecte á las noticias de la guerra.

Se dona una batalla, 's guanya: las nostras tropas derrotan vergonyosament als enemichs: se diu de baix en baix que aquestos han tingut 2,000 baixas: se rcben cartas que passan de má en má, y no obstant los carlins nos insultan ab las sevas jesuíticas sonrisas.

¿Qué 'u fa aixó? ¿Poden creure que la tal victoria es una bola?

Se donan noticias tant detalladas, reb lo fet confirmacions tan exactes, que es imposible!

¿De qué riuen donchs?

De qué han de riure?... De que 'ls periódichs callin lo fet, esperant que la *Gaceta* 'l mencioni, y de que *Gaceta* s' haja tornat muda.

La sistema del Govern, respecte a la prempsa fa riure..... als carlins.

De Segorbe dihen que donya Blanca va á missa montada á caball, seguida de una música y de un batalló de suavos.

¡Ditxós será 'l dia que puguém passarla Boria avall, montada en un burro!

A Vich la valenta columna de'n Macias vá donar als carlins una sumanta de pistó.

En vá 's presentaren á l' nit y 's apoderaren de una part de la ciutat: la punta de las bayonetas dels nostres xicots vá obrirse pas á través d' ells, y no hi ha que dir que mes de cinquanta carlins que volian entrar á Vich á tota costa, s' hi hau quedat per no sortirne mes.

Quan hi ha valor y ganas de treballar, se sol veure que las sorpresas las reb qui vol darlas.

A Inglaterra s' ha tret una moda nova: la moda de ferse católichs.

Inglaterra es la terra de las escentricitats.

Es de creure no obstant que aquesta catolicomania pasará depressa com los mirinyachs, los pantalons colants y altres capritxos.

Un telégrama rebut de Madrit un d' aquets dias, anunciava qu' en Pavia 's retirava de la política.

Si 'u hagués fet avants del 3 de Janer s' hauria estalviat algun cop y á nosaltres nos n' hauria estolviat algun altra.

A Durango vá haverhi dias endarrera una gran junta de merindats y de carlins.

Per molts dels convocats vá aixecarse 'l crit de: «¡Visca la paul!

Lo Terso va ferne agafar uns quants y 'ls fusellá per escarment.

Lo paper de rey se fá aixís ó de cap modo. Las Vascongadas y Navarra atacadas per las tropas y fuselladas pèl Terso, poden demanar la pau y entretenirse pariodant al gran poeta:

«Entre tan gran jaleo
solo en la paz de los sepulcros creo.»

Estudiants: Segons la nova ley á la classe já 's tornan á estilar las faltas.

Lo govern per restablir las antigüas costums, alega la rahó de que ab la llibertat d' ensenyansa no estudiava'u gayre.

Y bèn mirat, té rahó 'l govern. No estudiava'u, no: deixávau corre las ventatjes de la llibertat d' ensenyansa: 'us apartáva'u de la política; deixávau á la democrácia desamparada; y desconeixia'u que en vosaltres resideix lo nervi de la nació.

Necessítavau una llissó y 'l govern vos la dona.

Apa, donchs! A classe, y á passar llista com los sorges!

Los embaixadors de Inglaterra y de Fransa han presentat ja las sèvas credencials.

A n'en Serrano no l'hi han dit, senyor rey, ni senyor duch, sino senyor president.

De modo, conservadors, que Fransa é Inglaterra regoneixen qu' Espanya es una República y no un Ducat, com Austria y Prussia 'us ho feren creure.

Aixo ho dihém per vosaltres que tanta afició mostréu á las opinions del vehí, en quan á nosaltres no 'ns hi vá ni 'ns hi vé, perque aquestas cosas no las decideix la casa del costat, sino nosaltres mateixos.

CARTA DE MOSSÉN CRANCH

Á SA MAJORDONA.

T' escrich, Reparada amiga, desde 'l Campo del honor, per distreure 'l mal humor que 'm consumeix y 'm fatiga. Si la vritat vols que 't diga, no tot son flors en la guerra, que també algun cop s' esguerra dels qu' un millor conjumina, y á voltas una tunyina tira 'ls millors plans per terra.

Habiam fet á en Cirlet del sigle l' ergallinada, y ab sa columna sitiada la tropa 'ns lo treu d' Olot. Y encara 'l pitjor de tot y 'l que mes á rabia 'ns mou, no es qu' ell torni á menjar bou, sino que filla, aixó espantal nos van doná una sumanta que l' esquena encara 'ns cou

Ab la protecció de Deu y ajudant mossén Caixal, sens perill de péndre mal fem á poch nostra la Seu. ¡Ara si, votuaneu, qu' entrarém á Puigcerdá! —varem dirnos—pero ¡cal en resistirsens s' empenya, y 'ns don, filla, un fart de llenya, que... ¡vaja, no hi vull pensal!

¡Pots contar, Dèu m' aconsoli, veyentlos tant animals, si 'ls ne vam donar d' assalts, si 'n vam gastar de petroli! Prou haurian begut oli, si 'ls haguéssin deixat sols! mes vénen molts sorges ¡molts! y aquest punxo, aquest ataco, ¡nos ne van donar de jacol... ¡si eran tants, filla, no ho vols!

Després per cobrà uns quartots aném á Caldas uns quants, ¡qu' axis, Reparada, avans nos 'guessim escaldat tots! Vénen també 'ls soldadots nos voltan per tot arreu, y sens valernos la creu, ni 'ls rosaris, ni la missa, ¡nos van doná una pallissa... quina pallissa, Deu meu!

Ara per mes desconhort sembla ¡mira si es extrem! que si nosaltres rebém, també rében los del Nort. Tot ¡ay de mil 'ns va de tort, y per curullá 'l torment, com qu' 'ns es contrari 'l vent se 'ns van acabant los galls, y contra mi y en Saballs s' insubordina la gent.

Ja tots aquets perdularis que com béns fins ara hem dut, fan mofa de la virtut dels sagrats escapularis. Com que 'ls uns son presidaris, altres vagos, altres xorchs, y tots ells son uns mals corchs, ara treuen las orellas, y aixó ja no es mená ovellas, qu' es mená un remat de porchs.

Aixis, com qu' aixó no fila y veig qu' aném compromesos, si segueix aixi uns cuants mesos m' entornaré assi á la vila. Mes per xó estigas tranquilla, que quan passi l' entrabanch y torni á demanar sanch la nostra causa sagrada, no hi fallará, Reparada, qui t' estima: Mossén Cranch.

TARAVILLA.

REPICHS

Lo coronel Gamarra ha derrotat á Villalain. La partida d' aquest últim vá passar dispersada en tropell per Escamilla.

May ab tanta rahó com are se 'n ha dit *escarmarse*, de fugir devant de las tropas.

Lo dia 4 de aquest mes havia de donarse un ball á la presidencia de la República.

Lo ball s' ha suspés.

¿Perquin motiu? ¿L' haurán suspés per inútil? ¿Será perque já fá molt temps que la ballém?

En Cabrera no solzament á renyit ab lo Terso, sino que ha enviat la casaca que duya quan l' altre guerra á n' en Romero Ortiz.

Aixó vol dir que mentres duri la guerra actual, en Cabrera pensa permaneceixe en mànigas de camisa, y si al Terso l'hi pican las moscas, que se las ventí.

Una mossa 's cartejava ab un oficial carlista y la pobre estava trista perque ell no l'hi contestava.

Com que l'hi vá fletxá 'l cor, ab gran tristesa are diu:

—No sè perque no m' ho escriu si es cert, com penso, que ha mort!

T. DE R.

—Avant minyons, deya un capellá silvestre en lo mes fort de una acció, animant als sèus.

—Avant y fora que Déu va ab nosaltres!

En aquest moment una bala li travessa la tripa y cau estés á terra.

Lo sagristá que l' hi feya d' assistent, al veure 'l revolcar-se, l' hi diu:— Mossen Pancrás, es Déu que vé ab nosaltres ó nosaltres que aném ab Déu?

Dos carlins se disputavan. Un d' ells anava ab las partidas de bona fè; l' altre pèl rípium rápium.

Aquell l' hi deya:—Gandul: en tota la teva vida ho has sigut de carli: ets un tronat, y si vens ab la partida já se sab qu' es per viure sense treballar.

—Embustero! Diguesses al menos que hi vinch per morir sense treballar, tindrias rahó.

Un neo llegeix lo diari de 'n Brusi:

«En lo Riu de la Plata y en lo punt conegut per Cap de Santa María, s'hi ha colocat una gran farola que fá una revolució per minut.»

—¡Ave María Puríssima! exclama. ¡Una revolució cada minut! Aixó no mes passa á las repúblicas.

L' altra dia á la Rambla davant del café d' Espanya, hi havia un gran grupo.

—De que 's tracta? preguntava un acostant-se al grupo

—Res: han prés nn partida.

—¡Vaya un atreviment! una partida de carlins á la Rambla de Barcelona.

—No: no 's tracta d' aixó, sino de una partida de joch.

Veus aquí uns quants noms de generals carlins de la mes íntima confiansa del Terso:

Mogrovejo, Saltaviñas, Pinchagatos, Patero, El Zorrillo, Limpiatodo, y altres tant gal-dosos com aquests.

Los recomaném als autors de zarzuelas bu-fas: ab noms aixís l' éxit de una zarzuela es mes segur que l' éxit de la causa del Terso.

En Tristany ha mort.

Pero sens' ell sempre 'ls queda als carlins un trist-any, l' any de las tundas, de las tunyinas, dels bolets y de las felpas. Si aquest no es trist, no sè quin ho será.

A Tarragona hi ha un pare capellá que 's diu Manyosa.

En un remítit publicat en lo Diari d' aquella ciutat declara que Dèu es l' autor del terrible ayguat que ha deixat aquell camp en la miseria y la desolació, alegant la rahó de que 'ls tarragonins blasfeman.

¡Vaya unas manyas las de Mossen Manyosa! Y donchs, si Dèu dirigeix las tempestats ¿per qué va esberlar lo cap de la Verge dels Desamparats de Valencia? ¿També blasfemava la Verge dels Desamparats?

Jo crech que si al Cel hi ha justicia, Dèu entaulará contra Mossen Manyosa una demanda d' injuria y calumnia.

Cosas estranyas que se senten per la Bolsa.

—¿Com están las acciones?—Paradas.

—¿Y 'ls fondos?—Pujan.

—Y 'ls bonos?—Mals.

Are lliguin caps y comensin á concebir acciones paradas, fondos en l' ayre y bons y mals á la vegada.....

Ja tenen rahó 'ls que diuhen que á la Bolsa s' hi pert l' enteniment y 'ls quartots.

CANTARELLAS.

En los temps que are corrém y ho tinch de dir mal que 'm matin, com tens pena tanta sal tinch mes por que no t' estanquin!...

T. DE R.

Perque veus qu' estimo á varias me dius infiel è inconstant; calla tonta; aixó sols proba que jo tinch un cor molt gran.

B. M. O.

Me dius que una *seré-nata* te vinga nena á donar: de *seré* no n' estich gaire, de *natas*... no 'n puch comprar.

R. H. DE P.

Diu que l' esperança es verda: are, nineta, comprench perque esperant que m' estimis me fas veure los ulls verts.

Mentres te dich—Ressalada, pom de flors, nineta hermosa, se sent una castanyera que diu:—Calentas y grossas!

P. K.

CUENTOS

Un pagés deya á uns quants que l' escoltavan:

—Un cop vaig plantar patatas, ¿y qué diriau que 'm vá sortir?

—Home: patatas.

—Donchs no senyor: va sortirme una truja que se me las vá menjar.

Una prima dona tenia una boca molt grossa, y sobre aquest defecte 'l de obrirla desmesuradament quan cantava.

—Canta molt bè deya un crítich: llástima que tinga la boca tant comuna.

—¿Com-una? l' hi digué un que l' escoltava: jo crech que al menos la tè *com-dugas*.

Un poeta ocupava un miserable quarto en lo terrat de una casa molt suntuosa.

En lo primer pis hi vivia un banquer. Lo banquer tenia un fill, bastant fatuo, y algo aficionat á fer ratllas curtes, y per lo tant amich del poeta.

—Es llástima que visquis, en un terrat, l' hi deya un dia: no veus jo? Jo ocupo un magnífich primer pis.

Lo poeta l' hi contestá improvisant la següent redondilla:

—No estranyis, noy, que nosaltres dalt dels terrats habitém, que de tal modo 'ns trobém molt per sobre de vosaltres.

—Corra noy: diu un arribat á una fonda: porta sopar: tinch una fam de caball.

—Y que vol? l' hi pregunta 'l mosso tot calmós.

—Corra... qualsevol cosa; pero acuyta. —Tè fam de caball y 'm demana qualsevol cosa? diu lo mosso entre sí: donchs—un morralet de palla y de garrofas per un senyó que tè fam de caball.

EPICRAMAS

Ab los carlins vá martxar lo sagristá Josepet, y de resultas de un foch mira un poquet malament: y are esclama molt alegre: —No he pogut vence al govern; pero 'm queda l' esperança de mirar sempre contra ell.

F. C. Y G.

Un doctor tè la mania y ja fá temps que l' hi observo que ab polvos d' asta de ciervo cura tota malaltia.

La senyora l' altre dia, com no 's guarda res al pap, esclamava:—ols Dèu sab lo qu' es ta mania estranya: ¡Ditxosos polvos de banya, ja 'ls tens bèn clavats al cap!

Sempre diu en Pau Gatell que no tè cap pel de tonto: y que tè rabó jo conto, puix qu' es calvo hasta 'l clatell.

B.

FUGA DE VOCALS.

S.mpr. 'm j.r.s q.. s. 't d..x. d. p.n. m.rs l' .nd.m. P.s.mh. . m.ns d. q. v.lg.s ¿Q..n t'h. j.g.s q.. n. 'f. s?

FUGA DE CONSONANTS.

.a .a.a .a.a .a.a .a .a .a.a .a.a .a.a.

AQUELL.

(Las soluciones en lo próxim número.)

ANAGRAMA.

De quatre lletras formada segons com te las compon, quatre exactes solucions trobarás á la vegada

Jo crech que per tot cuynat un gras tot te menjarias, y al darrera t' hi beurias una gran tot d' anissat.

Y si acás tot gana tens pera podertho menjar, jo 't convidó á rumiar y aixís esmolas las dents.

MARCH BELL.

(La solució en lo próxim número.)

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número

1.ª FUGA DE VOCALS.

Cego pintan al amor y no t'ha d' admirar nena: jo crech que si cego 'l pintan es per no pintarlo bestia.

2.ª FUGA DE CONSONANS.

E-t estiu en un convent m' han dit nina que 't tancavas; si aquest estiu tu 't fas monja, l' hivern que vè jo 'm faig capa.

3.ª ANAGRAMA.—Animal.—Lámina.—Manila.—Milana.

4.ª PREGUNTAS.—1.ª Que hi siga.—2.ª Qu' estiga oberta.

3.ª Qu' estiga tancada.—4.ª Duas pomeras.

5.ª HISTORIA.—Cain.

6.ª XARADA 1.ª.—Es-pa-vi-la-do.

7.ª XARADA 2.ª.—Re-ga-te-ja-do-ra.

8.ª ENDAVINALLA.—Pols.

9.ª SALT DEL CABALL.

Una especie de Pujadas, melje de una bojeria, va veure ab disgust un dia totas las testas sentadas. —Sense boigs vaig cap per vall, es fama que vá esclamá. —¿Cóm m' ho faré?—E inventá per ferne 'l salt del caball.

10. GEROGLIFICH.—A la taula de 'n Bernat, qui no hi es no hi es contat.

Dos escabellats han endevinat las solucions 1.ª, 4.ª, 5.ª, 6.ª, 8.ª y 9.ª.—Miquel Morfeo las 1.ª, 3.ª, 4.ª, 5.ª, 8.ª y 9.ª.—Fulano de tal las 1.ª, 4.ª, 6.ª y 8.ª.—Un partidari de la poligamia las 1.ª, 3.ª, 4.ª y 5.ª.—Pere Botero las 1.ª, 3.ª, 4.ª, 5.ª, 6.ª y 8.ª.—Tres de secas las 1.ª, 4.ª, 5.ª, 9.ª y 10.ª.—Un pianista del carrer de Vigatans las 1.ª, 4.ª, 5.ª y 8.ª.—Ciri trenca las 1.ª, 4.ª y 8.ª.—Pau dels Timbals las 1.ª, 6.ª y 8.ª.—Samacuíx las 1.ª y 4.ª.—aquell las 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 y 10.—T. fis las 3, 4, 5 y 8.—M. A. T. las 3, 4 y 8.—March Bell las 3 y 8.—Papanatas las 4, 5, 8 y 10.—Quimet del Bolado, Bismark de Tarragona y Emilia y Camps las 4, 5 y 8.—Un llargarut las 4, 8 y 10.—Un que toca 'l violon, Primo, Ciudadá del Ciri y Quimet Trapella las 4 y 8.—Dos baliga-balagas tarrasenchs las 3 y 4.—Llengut la 1 no mes.—J. B. y C. la 4.—Un Pintayre, Xilibench, Palet de Riera y Arturo del Mas la 8 y F. R. Ll. de Tarrasa la 9.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls ciutadans Pere Botero, M. Cadenel, Dos escabellats, Aquell y March Bell.

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arregladas los ciutadans Quimet del Bolado, Pau dels Timbals, Tres de secas, Un barbé, y un cusí de l' Angelona.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, fácils d' andevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' istil.

Ciutadans A. F. O. Insertaré lo que 'ns envia.—Trompet de Rous. De la remesa d' aquesta senmana no pot anar res mes que lo que veurá insertat.—Filibustero. Lo que 'ns envia es poch nou y mal arreglat.—E. Xarau. En las cantarellas hi falta xispa; de lo demés insertaré alguna cosa.—Gestus. De las sevas cantarellas algunas son aceptables, si 'ns envia altra remesa triaré y cumpliré los séus desitjos: los geroglífichs

SALT DEL CABALL.

ter	re,	san	be	ria	dria,	tras	llas,
ya,	mi	fos	vol	has	ci	ca	que
d'a	mi	ca	ter	la	lle	cor	ya
nès	ex	ra	na	rent	san	per	ba
se	ha	to	has	guer	da	del	ble
tas	que,	lo	de	gran	ro	la	al
Si	dir	pan	ca	ment;	's	ta	illas
ya.	las	y	que	d'Es	si	mo	sent,

N. Godó.

(La solució en el próxim número.)

ab ninots los reservém al nostre dibuixant, nosaltres no podem acceptar mes que 'ls que 'ns venen ab lletras y signos d' imprenta.—Pelacanyas. Cantarellas y epitafi bé: xarada falta solució.—Un Tísich. Lo que 'ns envia es massa vert.—Ciutadans Jove Estrany, Manrique el Trovador, Primo, Perico Matalassé Quimet del Bolado, Un barbé, Ciudadá del Ciri y Llengut. Aquesta senmana han fet mala feyoa.—Manel Morfeo. Aceptat ab gust son salt de caball; s' hauré de modificá la lletra.—F. B. y C. Idem: pot enviarme, sino cada senmana n' insertaré tot sovint.—Papanatas. No podem acceptar mes que alguna pregunta.—Quimet Trapella. No escrigui vert y envi-hins, que vostè ho sab fer.—Dos baliga-balagas tarrasenchs. De tot lo que 'ns remetén no podem admetre mes que 'l geroglífich.—Ciri trenca. Te 'ls mateixos defectes que la senmana passada.—Pere Botero. Insertaré alguna cosa.—Dos escabellats. Aceptat l' anagrama. ¡Llástima que la poesia no estiga ben versificada!—Aquell. Hem fet lo qu' hem pogut: pensi ab nosaltres.—March Bell. Idem, idem.—Pau dels Timbals. No podem aprofitar mes que la primera cantarella.—Tres de secas. Mil gracias per lo que 'ns envia; admés.—Cusí de l' Angelona. Admés l' epigrama.—Mestre Badall. Encare que mala ortografia, vostè té xispa; no s' apuri y envihi forsa, que quedará complascut.

XARADA

I.

Si es poeta y la mussa 'l mima quart-prima; Si alguna n' ha feta á algú tres hu: ¿Vol veure al sol com s' aparta? hu-quarta.

Si desitja beure un got d' aygua, y trobarla bèn bona, prengui un poquet de segona y deixi tranquil al tot.

MAGI RABASSA.

II.

Hu lletra, segona 'l mateix. Dos-duas, l' infancia ho sol fer. Dos-duas ab hu per menjá; Y prima ab segona, animal.

ALT Y PRIM.

ENDAVINALLA.

Si de mi la má 'n separas soch un útil aliment; si la ma á posarhi tornas, ja no t' alimento gens: llavors en cambi t' serveixo per recorre 'l mon enter, ciutats y rius y montanyas, sens dú á la bossa un diner.

TRES DE SECAS.

(Las soluciones en lo próxim número.)

GEROGLIFICH.

La solució en lo próxim número.

IMP. V. Y F. GASPAR. ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.